

RECENSIE

Moederziel alleen in een onbekende wereld van ijs

Gebeurtenis: theatervoorstelling *Onbekend land* door Het Houten Huis **Gezien:** 1/10 De Krakeling, Amsterdam **Publiek:** uitverkocht **Nog te zien:** 21/10, 22/10, 25/2, 26/2 Grand Theatre Groningen, 8/1 De Harmonie Leeuwarden, 22/1 De Lawei in Drachten, 18/2 Het Posthuis Heerenveen
★★★★☆

De Europese première van de nieuwe voorstelling van Het Houten Huis vond vorig maand plaats in Stamsund, op de Noorse eilandengroep de Lofoten. En dit weekeinde was *Onbekend land* voor het eerst in Nederland te zien. De nationale première vond plaats in jeugdtheater De Krakeling in Amsterdam.

Het is een bijzondere opmaat, die alles te maken heeft met de totstandkoming van deze productie voor zes-plussers: Het Houten Huis werkt samen met het Noorse objecttheater Nordland Visual Theatre. Samen met de muzikanten van het Nederlandse gezelschap Oorkaan lieten zij zich inspireren door de verhalen van vluchtelingen in een Noors asielzoekerscentrum – hoe is het om je land te ontvluchten en aan te komen op onbekend terrein. Hoe word je ontvangen? Wat ga je doen? Hoe weet je eigenlijk waar je bent? Wanneer 'land' je op je bestemming, of lukt dat nooit helemaal?

Het waren deze vragen waar theatermakers Gienke Deuten en

Elien van den Hoek hun voorstelling omheen bouwden. De innemende actrice Inez de Bruijn vertolkt daarin een vrouw die op drift is geraakt en in een land van ijs en kou aankomt, omringd door vreemde zeedieren die een volstrekt andere taal spreken en die er onnavolgbare gewoonten op na houden. Een land ook waarin ze wordt verscheurd door heimwee naar land, man en kind en waar nachtmerries haar uit haar slaap houden.

De vormtaal van *Onbekend land* is oogstrelend. Er is ontzettend veel te beleven, je blijft maar kijken en wordt steeds verrast door vormgeving of muziek. De hoekige wereld waarin origamivogels rondfladderen is zorgvuldig opgebouwd en werkt doeltreffend; het focust de blik en zit vol kleine verrassingen. Wanneer een ronde vorm op het speelveld wordt geïntroduceerd – een luchtbel waarin post, herinneringen en gedachten reizen of twee trommels waarmee de oorlog wordt nagebootst – is dat effect, die botsing van vormen, indringend en overdonderend.

Deuten en Van den Hoek hebben ervoor gewaakt dat de voorstelling niet al te zwaar op de hand wordt. Er zijn ook luchtige elementen en vrolijk spel. De zeedieren zijn hilarisch, de neusfluittaal ook. Wat de muzikanten van Oorkaan aan sfeer en muzikale grapjes weten neer te

zetten met talloze zelfgeknutselde instrumenten, live op het podium, verdient niets dan lof.

Maar toch, maar toch. Deze voorstelling lijkt nog niet helemaal af. Het einde kwam abrupt, maar dat lag aan een ongelukkige fout in timing van het licht, zo maakte een woordvoerster van het gezelschap na afloop bekend. Dat kan gebeuren. Maar het wringt ook ergens anders: *Onbekend land* is soms een tikje te veel een raadspel.

Alles wat er op het podium gebeurt, lijkt een versleutelde code van de werkelijkheid. Voor je het weet, zit je te gissen wat de inburgering is en wat de persoonscontrole. We doorlopen alle stadia van vlucht en prille aankomst, maar daarna blijft het stil. Een slotakkoord ontbreekt, een twist, een u-bocht, een visie, een afronding, een wending aan het eind van de voorstelling. Een visie op het thema. Het lijkt erop dat het gezelschap daar zelf ook mee worstelt.

Gelukkig is er na de Europese en de nationale première nog een regionale, in het Noorden, op 21 oktober in Groningen. Het kan haast niet missen dat bovenstaande drie sterren er dan vier zijn geworden. Want wat een dappere, oogstrelende en gepassioneerde benadering van een hartverscheurend gegeven.

KIRSTEN VAN SANTEN